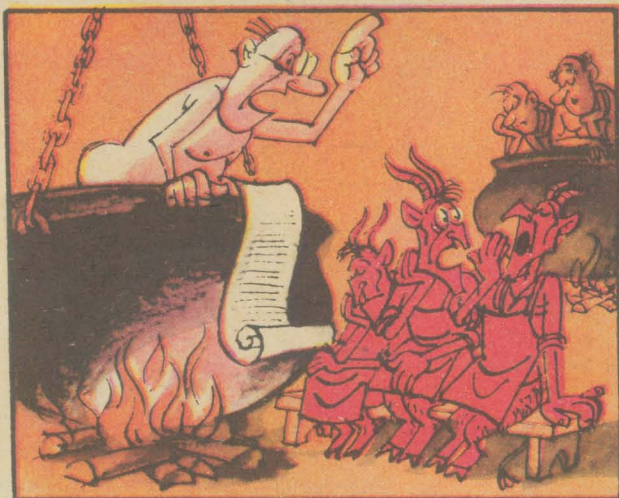
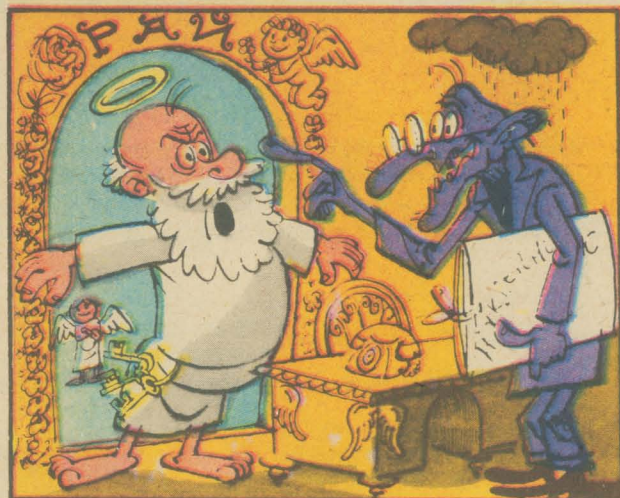

ЛИПЕНЬ

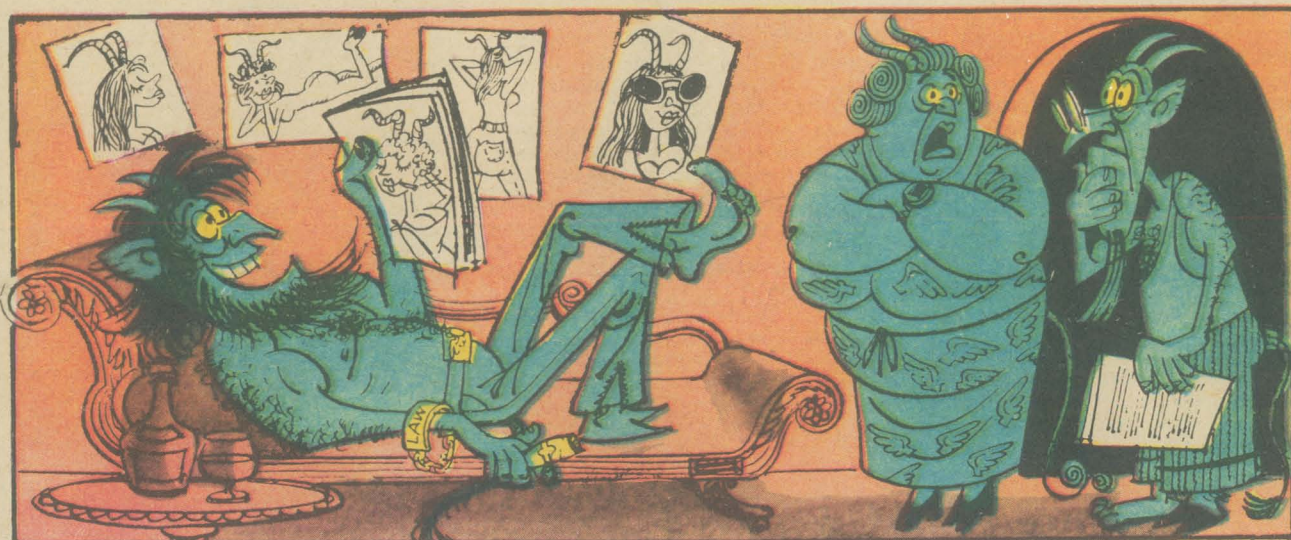
1984

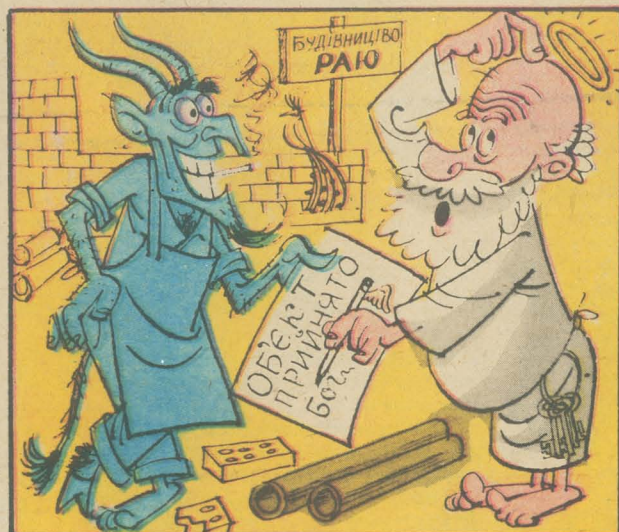
— Якби ми знали, що він так нудно читає лекції, нізащо не прийняли б його в пекло.

— Так не пустиш мене в рай! Ну, старий, начувайся! Я й на тебе управу знайду.

— Що мені з ним робити! У нього самі чортиці в голові!

— Бути по тому — підпишу, візьму гріх на душу.

— Ти поглянь — він і тут весь казан обклеїв.

№ 14

Здоровенькі БУДИ!

Поздоровчий лист А. С. КУРАСОВУ —
директорові Димитрівської брикетної фабрики
та його колезі В. Г. БАРАНОВУ —
директорові Байдаківської брикетної фабрики,
в Олександрійському районі на Кіровоградщині суцях

Доземний уклін Вам, Анатолію Степановичу!
Моє шануваннячко, Володимире Георгійовичу!

Поспішаю якомога швидше гаряче і щиро поздоровити Вас з дуже важливою і радісною подією в житті керівних Вами брикетних фабрик. Вони, врешті-решт, таки стали учасниками перчанської постійно діючої «Виставки ширнотреба». Обос, на пару!

Виставком давно вже збирався виявити Вам таку велику честь, але кожного разу, коли дебатовалося це питання, то одностайності досягти не вдавалося: були авторитетні голоси «за», але були й «проти». Ті, що голосували «за», переконливо доводили, що ці брикетні фабрики по випуску бракованої продукції давно вже стали рекорсменами нашої республіки і мають всі підстави посісти на виставці чільне місце, а ті, що були «проти», висловлювалися за те, щоб підозирати, не поспішати з цим питанням, час, мовляв, найкращий лікар, то, може, ці фабрики поправляються і перестануть фугувати брак. Але не так сталося, як їм гадалося.

Багаточисленні листи моїх читачів, як кажуть, залізно довели правоту перших, тобто тих, що були «за». Якщо не заперечуєте, я процитую окремі місця з листа жителя с. Лебедина Шполянського району Черкаської області, учасника Великої Вітчизняної війни Івана Марковича Демидова.

Іван Маркович пише: «Продукцію олександрійських брикетних фабрик давно вже клянуть на всі заставки ті, хто мусить купувати її, щоб взимку опалювати свої житла, бо це не брикети, а знущання над людьми. Привезуть мої односельці ці брикети додому, виберуть з пилілки уцілілі шматки, а не менше як третину вантажу (потерть і порошок), обурюючись і клянути бракоробів, викидають у канави. Недавно і я привіз такого «налива». Коли вигорнув його з кузова, то добре наковтався їдкої пилілки, бо на всьому подвір'ї висіла чорна хмара, а біла хата й білі кури почорніли. Більше ніж третину привезеного непотребу теж виніс із двору».

Признаюся по правді, що в листі тов. Демидова й мені трохи перепало. Він пише: «Я не скажу, шановний Перче, що ти обминаєш своєю увагою брак і його продуцентів-бракоробів, але мені здається, що вогонь твій по них має бути сильнішим і нищівнішим. Я впевнений, що ти звернув увагу на такі слова Костянтина Устимовича Черненка, сказані ним у промові на зустрічі з робітниками московського металургійного заводу «Серп і Молот»:

«Ми по праву прославляємо героїв праці, їх знає вся країна. Але ж у безгосподарності теж є своя адреса. Час,

щоб і бракороба знали в обличчя. Щоб відомо було, хто виробляє погану продукцію. І за безвідповідальність треба суворо питати».

Далі автор листа пише: «Був час, коли на сторінках журналу вміщувалися фотопортрети — не шаржі, не карикатури, а справжні фотографії тих, хто засмічує наш ринок всяким непотребом, то, може, варто б відновити такі «галереї» в «Перці».

В ряді інших листів висловлюється думка, що було б дуже корисно, якби такі «галереї» знайшли собі постійне місце в найбільш людних місцях населених пунктів — у парках, біля заводів і фабрик, на будівельних майданчиках, щоб люди бачили, хто їм псує настрій, щоб бракороби, партачі й халтурники відчували, зрештою, на своїй шкурі всю силу всенародного морального бойкоту, щоб до нових виників запам'ятали, як ми їх шануємо і цнуємо».

Мені здається, що ця думка заслуговує на увагу.

Партачі, бракороби, халтурники всіх мастей і калібрів, ні дна їм, ні покритишки, — це соціальне зло, і на нього треба дійсно обрушитися всією громадою, всіма засобами боротьби. Думаю, що заслуговує на серйозну увагу і думка тих читачів, котрі у своїх листах висловлюють цілком справедливий подив, коли бракороби подекуди, ну, скажімо, у деяких районних відділеннях «Сільгосптехніки», де ремонтують трактори й комбайни за чортівим принципом «стук-грюк, аби з рук», та, нічого гріха таїти, і в деяких будівельних відомствах, почувають себе затишно, як у бога за пазухою. Ну, в гіршому випадку бракоробові зріжуть частину преміальних. Ну, в найгіршому позбавлять тринадцятої зарплати. Ну, перенесуть йому відпустку на зимовий період, наче в нашому регіоні зима — це така люта пора, що хоч лазарі співай.

Мій добрий сусід Блалмпій Сидорович Кукурудза, заслужений ветеран праці, орденоносець, коли мова заходить про бракоробів, посміхаючись у сиві вуса, каже: «Да, тепер бракоробам жити можна у своє вдовоільствіє. От колись їм була коричнева жизнь. Якщо ти партач-кравець, то ніхто тобі й простого кобеняка не принесе шити. Якщо ти халтурник-муляр, то не жди, щоб тебе хтось покликав під змурувати, — всі знають, що з такої печі дим повалить не в комин, а в хату. Непереливки їм було, й вихід у них був один: або йди волам хвості крутити, або тиняйся попідтинню милостиню просити».

Між іншим, автор одного листа, — не знаю, всерйоз чи жартома, пише, що бракороби тому бракороби, що їм природа прикрутила руки догори долонями й тому працювати нормально вони не можуть. Я впевнений, що руки

Без слів.

в них цілком нормальні, а от совість, мабуть, таки справді догори ногами прикручена.

Зробіть таку ласку й передайте мій гарячий привіт і поздоровлення генеральному директорові об'єднання «Олександріявугілля» Олександрову Васильовичу Алексєєву, під невтомним керівництвом якого Ви домоглися права стати учасниками моєї виставки.

По цій мові бувайте здорові!

Від щирого серця
од Вашого ПЕРЦЯ.

ФРАЗЫ

● У житті, як у ліфті: то вгору, то вниз, то на ремонті.

● Чому шлюб може бути щасливим, а розлучення — ні?..

● Рекордний стрибок: схопив з неба зірку.

Володимир ЛОМАННИЙ.

ПОСОРОМЛЕННЯ РОБОТА

СУМИ (Кор. ТАП). Яким чином розмістити на 20 кв. м робочої площі 8 письмових столів, 9 обчислювальних машин і цілий штат співробітників? Таку головоломку задачу було запущено в ЕОМ найновішої конструкції. Електронний робот довго порпався у своїй унікально-універсальній пам'яті і нарешті, нагрівшись до критичної температури, видав категоричну відповідь: «Не забувайте мій мозок ідіотськими запитаннями». Після чого ображено виключився.

Однак Сумське обласне управління держтрудошадкас довело, що неможливого на світі не існує. У тісне напівпідвальне приміщення, майже у центрі Сум, воно примудрилося увіткнути ошадкасу № 5505, де співробітники буквально сидять один у одного на плечах. «Школа майбутніх космонавтів», — з повагою називають цю ошадкасу сумчани. Адже, враховуючи те, що тут немає роздягалки, а квартира знаходиться на висоті майже 3 метри від підлоги, кожен з працівників змушений розвивати в собі напролюд цінні фізичні й моральні якості: вміння використувати кожен квадратний міліметр площі і кожен кубічний сантиметр кисню, прекрасно стрибати у висоту, цілий день стоїчно вислуховувати безперервний шум лічильних машин і, до всього того, — працювати з повною віддачею.

УТОЧНЕННЯ ТАП

ВІННИЦЬКА область. Ще в серпні 1979 року було здано в експлуатацію житловий будинок № 65 по вулиці К. Маркса в м. Гайсині, слідом за ним — будинок № 56 по вулиці Леніна. Але й досі в кільканадцяти кроках від цих будинків діє вузол по виготовленню бетону, а двір вузла перетворився у справжній смітник...

Як запевнили кореспондента ТАП «батьки» міста й будівельники з управління «Вінницяпробуд», вони вельми журяться й переживають з цього приводу, ну, просто-таки посипають голови попелом (як казали древні). У зв'язку з цим кореспондент ТАП уповноважений уточнити, чим саме й кому посипаються голови. Посипаються вони мешканцям названих багатоквартирних будинків — цементною і щебірковою пилюкою. Коли ж додати, що під їхніми вікнами стоїть безперервний шум і гуркіт тракторів та різних механізмів, то можна уявити, як весело їм живеться.

ЛЮБИТЕЛІ ГОСТЮВАТИ

ЖИТОМИРСЬКА область. (Кор. ТАП). У райцентрі Попельні найбільшими любителями ходити в гості вважаються мешканці багатопверхового будинку № 23 по вулиці Щорса. Щовечора, завантажившись продуктами і напівфабрикатами, вони цілими сім'ями відвідують далеких і близьких родичів, знайомих, родичів знайомих, словом, усіх, кого можуть. А прийшовши у гості, самі готують страви і пригощають ними господарів. Пояснюється це не тільки палкими родинними почуттями. Річ у тім, що до будинку № 23 досі не підключено газу, хоч заселений він чотири роки тому.

«Навесні 1983 року підвали нашого багатопверхового житлового будинку затопило водою. Куди ми тільки не зверталися — і в міське управління водопровідно-каналізаційного господарства, і в тепломережу, і у міськвиконком, — ніхто ніяких заходів не вживає. Чому?»

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ № 35
по вул. Горького.

м. Житомир.

— Як пояснили нам у міськраді, заходів не вживається в інтересах самих мешканців будинку. Найближчими днями у підвали буде запущено 10 тисяч мальків коропа, карася, товстолобика та білого амура. Уже через кілька місяців скаржиники матимуть можливість рибалити, не виїжджаючи на лоно природи, причому члени Товариства мисливців і рибалок матимуть право ловити рибу безплатно. Тим, хто хоче детальніше знати про порядок риболовлі у підвалі, радимо ознайомитися з Правилами рибальства для закритих водойм.

«Радгосп-винзавод «Таврія», що в Каховському районі Херсонської області, надсилає свою продукцію, серед

інших, радгоспові «Новомаяківському» Цюрупинського району цієї ж області. Згідно «Особливих умов постачання» завод повинен не лише доставляти в радгосп вино своїм транспортом, а й на зворотному шляху завантажуватися тарою — порожніми пляшками. До певного часу так воно й велося.

Та ось наприкінці минулого року, під час чергового рейсу до новомаяківців, експедитор-заводчанин категорично відмовився забрати їхню тару, заявивши, що на те нема вказівки його начальства. Радгосп цілком резонно відповів на таку, м'яко кажучи, недружелюбну акцію письмовою претензією.

Як же прореагував на це завод? Вельми оригінально: наступну партію вина він відправив новомаяківцям... не за адресою. «Вино ми сям-так перевезли, — пише в листі до редакції завідуючий тарним складом радгоспу «Новомаяківський» т. Михайленко. — Але як це все назвати? Що нам робити далі? Як бути з тарою?»

— На мою думку, «все це» можна сміливо назвати чорною помстою. Це щодо першого запитання. Що ж до другого й третього, то, вважаю, надалі надсилайте своїм постачальникам не претензії, а хвалебні оди чи освідчення в коханні — і все буде гаразд. Можливо, колись і тару заберуть.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ну, й заїзд! Другого масовика споюють.

Вельмишановні кандидати й доктори наук, глибокоповажані товариші вчені з Південного відділення Всесоюзної Академії сільськогосподарських наук, я особисто вам нічого не пропоную, ні до чого вас не закликаю і не вмовляю. Робіть, як собі знаєте. Тільки щоби потім ви не ремствували й не скаржилися на примхливу долю. А я передчуваю: будете й ремствувати, будете й скаржитися. Можу навіть сказати, на що саме. А на те, що вас, солідних учених мужів, відривають від плідної наукової роботи, відривають і посилають на село — доїти корівок, пасти кіз, проривати бур'яки і т. д.

Можу навіть підказати, куди саме вас посылатимуть. Так, правильно, у Грусятичі. Ну, ви, васнілівці, знаєте, звичайно, що то за село і де воно знаходиться. А читачі не всі знають. То їм я і повідаю.

Грусятичі — село на Львівщині. Точніше — в Жидачівському районі. У тому гарному селі й ще в сусідніх Ліщинах розмістився радгосп «Грусятицький». Радгосп хороший, славний радгосп. Серед інших господарств Південного відділення ВАСГНІЛ «Грусятицький» веде перед. Мало коли без перехідного прапора залишається. І надоями, і урожаєм славиться. І відповідно — прибутками.

Та який, даруйте, сенс від тих прибутків, коли селу страшенно не таланить, коли доля повернулася до нього спиною.

Судіть самі. Було в тих Грусятичах з давніх давен два магазини. В одному хліб і сіль купували, а в іншому — найнеобхідніші промислові товари. Та ось кілька років тому мешканці села раптом почули страшний грюк. Уранці побачили, що одна половина промтоварного магазину відвалилася від іншої. Як буває після землетрусу або шаленого вітровію. Однак ні землетрусу, ні шаленого вітровію у регіоні, дякувати, не було. Уважніше дослідження показало, що причина обвалу більш ніж натуральна: будинок розвалився від елементарної старості. Цього вже давно слід було чекати. І чекали. І нині, до речі, теж чекають... що розвалиться й продуктовий магазин.

Воно, звісно, було б несправедливо сказати, що грусятичани тільки те й робили, що дивилися на свої незугарні магазини, зітхали й чекали, коли вони заваляться. Ні, вони як могли підрихтовували їх. І сигналізували про тривожне становище у різні інстанції. І про новий магазин писали, і про школу, і про клуб (у Ліщинах). І про необхідність газифікувати село теж заявляли.

А інстанції відписувалися. Зокрема, це успішно робили керівники науково-дослідного інституту землеробства західних районів УРСР (де директором Ф. Ю. Палфій) і керівники Південного відділення ВАСГНІЛ (де головою президії Г. О. Богданов). Нарешті, завдяки зусиллям депутата Верховної Ради УРСР, удалося вибити проектну документацію на будівництво в селі торгового комплексу. І вже у 1982 році можна було приступати до будівництва. Та трохи зарано почали радіти грусятицькі селяни. Керівники Південного відділення швидко їх остудили. Популярно розтлумачили, що у зв'язку «з обмеженими лімітами капітальних вкладень» виділити кошти не те що на 1982-й, а й на 1983 рік нема

можливості. Нарешті пообіцяли виділити гроші на 1984 рік: шукайте, мовляв, якогось підрядчика, який би погодився для вас будувати.

Але ж то легко сказати: шукайте. У наш час легше знайти серед битого шляху підкову собі на щастя, аніж будівельника-підрядчика. За один рік таку будівельну організацію ще мало кому вдавалося знайти самотужки. Не вдалося це й грусятичанам. Кинулися вони, було, до «Львівсільбуду», та трест «Львівсільбуд» м'яко, але категорично відмовив. Звернулися до міжколгоспбуду, а ті свого резону: ми, мовляв, кооперативна фірма, а ви ж радгосп. Тоді радгосп погодився стати пайовиком, навіть перерахував за це чималеньку суму грошей. Аби тільки будували. Голова райміжколгоспбуду пообіцяв будувати, але коли дійшло до плану, то будівництво грусятицького комплексу туди не влізло. Щось там улізло, а цей комплекс — ніяк.

Аж тоді шановні вчені керівники з Південного відділення, очевидно, відчули певний комплекс вини перед радгоспом і сказали: будуйте, хлопці, самі, господарським способом, ми вам виділимо на цей рік цілих 90 тисяч карбованців (третину проектної вартості торгового комплексу) і ще трохи будівельних матеріалів.

Товариші з радгоспу почухали собі потилиці. Бо приблизно уявляють собі, що таке той славнозвісний господарський спосіб. Але що вдієш, коли іншого виходу в них нема. Погодилися. А вчені мужі втішають: нічого страшного, впорається, у вас же є досвід. Це вони натякають на те, що директор радгоспу М. Ф. Пісоцький звів собі гарний будинок

у м. Ходорові. І теж господарським способом наче.

Ач, порівняли! Директор, по-перше, не чекав, поки йому хтось колись виділить кошти на будівництво. Просто витягнув з тумбочки — і все. А по-друге, кожному відомо, що той господарський спосіб пов'язаний з виробничим, і не лише виробничим, ризиком. І це ще треба, щоб Микола Федорович захотів ризикувати за сільську крамницю так само, як за власний будинок.

Та будемо сподіватися, що захоче. І все буде якнайкраще. Тобто в Грусятичах невдовзі з'явиться не лише торговий комплекс, а й нова школа, і в хатах газ, а в селі Ліщинах — новий клуб. Як це з'явилось у розташованих в цьому районі радгоспах «Бортниківському» і «Журавинському», котрі підпорядковані не Південному відділенню ВАСГНІЛ. До речі, за останні десять років у селах району зведено понад шістьдесят нових магазинів і підприємств громадського харчування. Тому робітники радгоспу «Грусятицький» заздять сусідам, куди, до речі, потроху повертаються жителі з міст. Поки що заздять. Але я побоююся, що вони позаздять-позаздять і таки почнуть самі мігрувати. Тільки — з Грусятич. У сусідні села і міста.

А хто ж працюватиме у «Грусятицькому»? Отоді якраз і доведеться відривати й направляти вчених товаришів з НДІ землеробства західних районів УРСР (де директором Ф. Ю. Палфій) і з Південного відділення ВАСГНІЛ (де головою президії Г. О. Богданов).

Та чи ж треба до цього доводити? Подумайте самі, товариші. Адже маєте чудові вчені голови.

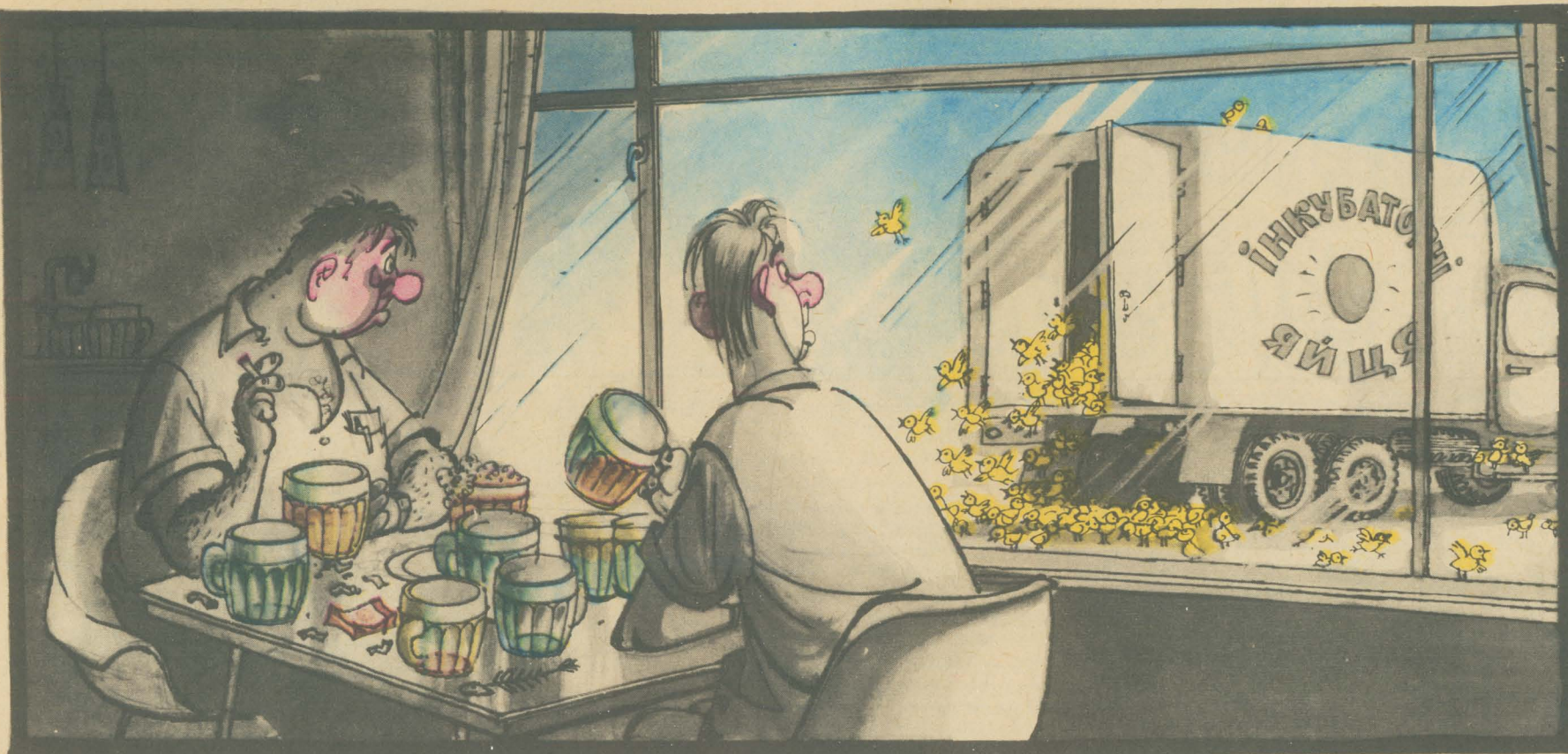
О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Стільки накопичилось літературної сірятини, що довелося взяти музу, щоб надихала відвідувачів на купівлю оцих книг.

— Здається, ми трохи засиділись. Пора їхати.

Мануїл СЕМЕНОВ

Мануїлу Григоровичу СЕМЕНОВУ — відомому російському письменнику-сатирику, в недалекому минулому багатолітньому головному редакторові «Крокодила», виповнилося сімдесят років. «Перець» гаряче поздоровляє вельмишановного ювіляра, бажає йому доброго здоров'я, бойового творчого настрою. Вміщуємо в цьому номері сатиричне оповідання М. Семенова в перекладі на українську мову.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯЦА

ГУМОРЕСКА

З недавніх пір я почав замислюватись над тим, що посідаю занадто скромне місце в житті. Звичайно, народна мудрість вірно підказує, що коли ти не пиріг, то й не пирожишся. Але з іншого боку — чи не припускаємо ми трагічної помилки, безапеляційно визнавши, що ми не пироги? Чи не губимо ми таким чином у самотньому зародку закладені в нас таланти?

Інша справа — голубий екран. До нього приковані мільйони очей. Під впливом випромінюваної ним теплової енергії таланти розпускаються, як квіти. Дивився недавно передачу з будови. Ну, показали, як належить, височенні підйомні крани, не завершені ще коробки майбутніх квартир, а потім перенесли дію всередину. Дають крупним планом чоловіка з мікрофоном

в руках і поруч з ним — будівельника-теслю. В руках тесля тримає молоток, а в роті — декілька цвяхів. Чоловік з мікрофоном питає:

— Скажіть, товаришу, в руках у вас, здається, молоток?

— Молоток, — відповідає тесля.

— А в роті?

— Цвяхи.

Виразно так відповідає, навчився, вочевидь, і всякі предмети в роті тримати, і з телекореспондентом розмовляти. Як Демосфен.

— І оці цвяхи ви, мабуть, забивати будете? — продовжує допитуватись кореспондент.

— Та спробую, — відповідає тесля. — Коли цвяхи є, то чому б їх і не забивати?

Цікава, змістовна точиться між ними бесіда. А коли вона закінчилась, диктор оголосив: «Вів передачу такий-то».

А цього «такого-то» я впізнав. Раніше під час передач він все кабель від камери тягав. А тепер став ведучим. Виріс, значить.

Іншим разом передавали бесіду з моряком, котрий повернувся з далекого плавання. Біля мікрофона була симпатична дівчина.

— Миколо Івановичу, — сказала вона моряку, — поділіться, ласкаво прошу, враженнями про ваше плавання. Телеглядачам буде цікаво послухати розповідь бувалої людини. Насамперед скажіть: ви стали моряком після того, як закінчили морехідне училище?

— Так, закінчив морехідку.

— Цікаво. І стали плавати?

— Став плавати.

— Цікаво. А капітаном ви вже служите на флоті десять років?

— Так точно, десять.

— Дуже цікаво! А тепер розкажіть, як ви врятували японський риболовний траулер. В нього, здається, вийшло з ладу кермове управління?

— Так, вийшло з ладу.

— І його несло по хвилях?

— Несло. По хвилях.

— А ви подали йому буксир і одвели в порт?

— Одвели.

— Разуче! От вам, дорогі телегля-

дачі, романтика морських доріг. Спасибі, Миколо Івановичу. Виявляється, ви не тільки хоробрий моряк, але й цікавий співбесідник.

Дівчина теж виявилася знайомою. Раніше, було, коли виступав співак, вона ставила перед ним мікрофон. А тепер її навчили мистецтву ведучої.

Продивившись кілька таких передач, я зробив висновок, що мистецтво ведучого засноване на двох принципах:

а) треба говорити лише про такі речі, котрі телеглядач бачить сам і в яких він чудово розбирається; б) розмовляючи з моряком (шахтарем, комбайнером, спортсменом і т. д.), треба не стільки слухати його, скільки говорити самому. І тоді в передачі не буде ніяких «накладок».

Ледве я сформулював для себе ці принципи, як мене погукали на кухню обідати. Всівшись за стіл, я спитав дружину:

— Скажи мені, Галю, адже правда, що в лівій руці ти тримаєш тарілку, а в правій ополоник?

— Угадав.

— А зараз ти зачерпнеш ополоником супу і наллеш його в тарілку?

— Зачерпну і наллю.

— І суп — він просто так і називається: суп?

— Він-то так і називається. А як от тебе назвати?

Не второпала! А я ж уже готувався стати ведучим і, як бачите, почав робити перші успіхи...

Виставка ширнєтребя

РОСТЕ КОЛЕКЦІЯ...

Сьогодні колекціонування набуло такого розмаху, що знайти людину, геть позбавлену цієї пристрасті, не так-то й просто. Чого тільки не колекціонують! Ми вже настільки звикли до дивацтв деяких оригіналів, що, здається, давно нічому не дивуємось.

Проте колекція жителя міста Чернігова М. Я. Козирода, яку він люб'язно продемонстрував членам нашого виставкового, викликала великий інтерес. Микола Якович колекціонує... чайники. Але не просто чайники, а електрочайники переклад-жмельницького виробництва. І що особливо цікаво, усі вони — однакової конструкції й кольору одного.

Власник незвичайної колекції охоче розповів історію кожного екземпляра. Скажімо, ось цей чайник він купив у лютому 1984 року, а цей — у березні, а он той — у квітні...

— Моя колекція, — впевнено сказав він, — буде рости. Бо я вирішив купувати чайники доти, поки не натраплю на якісний. Такий, у якому електронагрівальний елемент не згорів би при першій же спробі скип'ятити чаю.

СКРИП... ПОШТОЮ

Кому з нас не доводилося, проходячи медогляд, відвідувати невропатолога? Щоб визначити стан нашої нервової системи, він і молоточком по колінах постукає, і запитання різні поставить: про те, як ми спимо, як реагуємо на критику; чи не б'ємо посуду, чи не ламаємо меблів?

На нашу думку, можна було б обійтися і без молоточка, і без запитань. Уявіть, лікар вмикає програвач з платівкою ательє звукозапису волинської обласної «Побутдіотехніки». Причому не має значення, яку саме платівку — чи буде то пісня про любов, чи про щось інше. Мелодії все одно розібрати неможливо. Зате чується страшний скрип, писк, вереск, який переходить часом у такий звук, наче скребуть по склу ножем. Якщо після цього пацієнт не втратить свідомості або ж не кине з кулаками на лікаря — його нервової системи можна позадрити.

Як свідчить реклама ательє, такі платівки можна в необмеженій кількості замовляти поштою. Що і зробили, наприклад, працівники клубу в селі Щещино Поліського району на Київщині. Після першого ж прослуховування вони відправили ці платівки на нашу виставку.

ДЕНЬ ЗАКРИТИХ ДВЕРЕЙ

Такий день відбувся нещодавно в Лозиському профтехучилищі на Харківщині. Всі двері класів, майстерень і кабінетів цього закладу одного учебного дня виявилися замкненими. Причому так надійно, що ніякі відмички, ніякі молотки не допомагали. Довелося ставити драбину і залазити в приміщення через вікна. Але й ізсередины двері не відчинялися. Довелося учням демонструвати свою фізичну підготовку і виламувати двері, щоб потрапити до своїх парт і верстатів.

А виною тому були замки виробництва харківського заводу «Металштамп», яких училище придбало аж 50 штук. Недаремно, мабуть, на коробках замків зазначено — «Із секретом». Ось, виявляється, в чому той секрет полягає: щоб ніхто, навіть господар, замка відчинити не зміг.

МАЛЕНЬКІ ХИТРОЦІ

Якщо вам терміново знадобиться глина і поблизу її не виявиться, не сумуйте. Досить узяти кілька цеглин виробництва Диканського заводу будівельної кераміки і облити їх водою. Цегла тут же розм'якне, і ліпи з неї, що хочеш.

Цей дотепний рецепт надіслав до виставкового мешканець села Стасі Полтавської області Г. Глича. Машина цегли, яку йому завезли із згаданого підприємства, після першого ж дощу перетворилася на купу глини.

КОМПРОМІСНЕ РІШЕННЯ

Довго засідав виставком, вирішуючи нелегке питання: чия продукція більше заслуговує на те, щоб потрапити до нашого Центрального павільйону. — Димитрівської чи Байдаківської брикетних фабрик (Олександрійський район на Кіровоградщині)? Складність рішення полягала в тому, що обидва підприємства доклали всіх зусиль, щоб їхня продукція (принаймні, та її частина, котра потрапила на нашу виставку) була стопроцентним браком. Нарешті виставком дійшов компромісної згоди: брикети обох підприємств рекомендувати для демонстрування у центральному павільйоні.

А докладніше про це читайте у фейлетоні «Здоровенькі були!» на стор. 2.

НІЯКОГО РИСКУ

Як відомо, взуття дають мірять в магазинах під пильним наглядом продавців. Їх можна зрозуміти: вони за товар несуть матеріальну відповідальність і не хочуть ризикувати. А раптом знайдеться забудькуватий покупець — узе нові туфлі і, не розплатившись, почала додому!

Так от, виставком уповноважений від імені численних споживачів запевнити продавців, що тапочки виробництва Миколаївської взуттєвої фабрики вони можуть сміливо давати мірять покупцям, аніскільки не хвилюючись за наслідки. В цих тапочках і за поріг магазину не ступиш, бо в них одразу ж відлітає підшова.

ПИЛА І ПЕНЬ

Пила щодень пиляла дуба: тепер він — пень, вона — беззуба.

ЛІВАК І ПРАВИЦЯ

У Лівака Правця теж, на диво спритнесенька, — гребе собі наліво.

ЛИПОВІ ЗВІТИ

Не дорікайте липі ви, як в кого звіти липові...

Володимир ЛУЧУК.

м. Львів.

ГУМОРЕСКА

— Все-таки несправедливо коротке людське життя! — сказав Сергій Крамарюк, розливаючи у дві склянки пляшечку «Жигулівського».

— Нічого доладу не встигаєш. Візьми хоч би такий приклад. Проста арифметика. Людина за годину, в середньому, може прочитати тридцять сторінок. Отже, за вісім годин — двісті сорок.

— Не більше, — potwierдив Андрій Байдебур, поскубуючи тараню. До думки Сергія він прислухався — Сергій почувався ерудитом.

— А що таке, врешті-решт,

двісті сорок сторінок? Усього-на-всього півкишки. А Дюма, кажуть, цілих 150 томів написав. Поділи — побачиш, скільки людського життя на одного тільки Дюма піде. А ще ж є й інші письменники... А візьми кубик Рубика. Хоч як крути, не менше восьми годин на нього втрачаєш, щоб усі боки зібрати.

— У мене він взагалі не складається, — махнув рукою Андрій. — Тренуватися треба... Або, скажімо, кросворд. За годину дай боже один розв'язати, та й то як немає якогось «узгір'я Сибіру». Отож з восьми годин лишається не більше чотирьох-п'яти.

— Так це за умови, що зможеш по вісім годин на день їх розв'язувати!

— У тому-то й річ! А тут — то телефон дзвонить, то до керівництва викликають. Цілісний день смікають. А то взагалі на кагати пошлють. Ні, вісім годин майже ніколи не урвеш, — зітхнув Сергій. — Закон арифметики...

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

Мал. Г. МУШКАЄВА

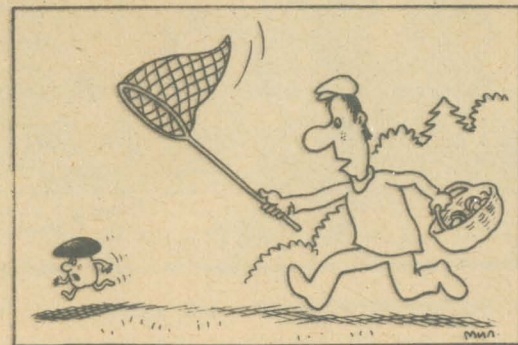

Облежжи.

Мал. В. МИЛЕЙКА

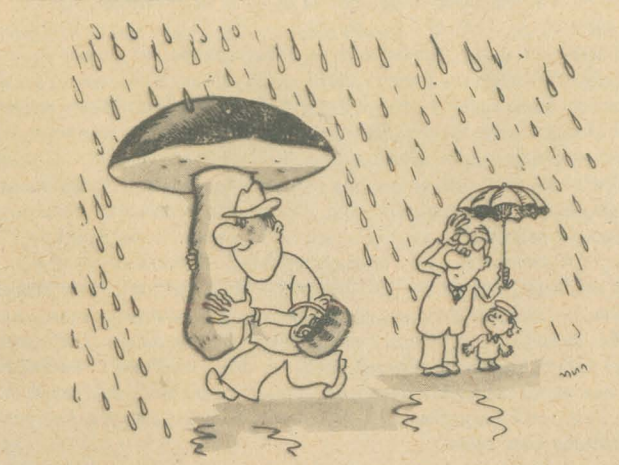
— Поспішай — грибники вже близько.

Мал. В. МИЛЕЙКА

Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

Без слів.

Мал. А. ЧЕРЧЕНКА

Без слів.

БРАК

100%

Перед розподілом випусників вузів.

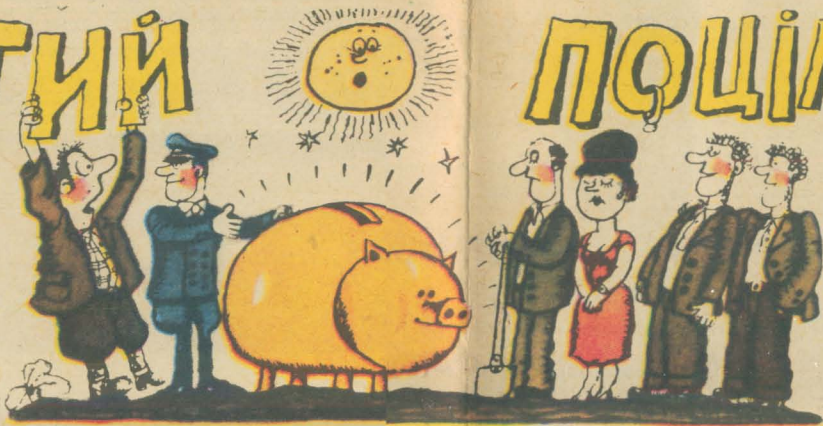
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Працівник Зарожанського (Чернівецька обл.) цукрозаводу Вдовичен дуже любив яблука. Так любив, що, бувало, забереється до саду колгоспу імені Котовського і рве їх ще зеленими. Чим стигліші ставали яблука, тим більше він їх рвав. Не раз попереджали Вдовичена, та він забув таку просту народну мудрість, що крадене не йде на користь. Тільки під час збирання врожаю Вдовичен поцупив понад тонну яблук. Поцупив і гадав, що і це йому минеться. Та колгоспники довідалися про це і написали редакції. А Перець звернувся з листом до Хотинського районного комітету народного контролю.

Як повідомив голова комітету М. Чайкун, Вдовичен справді вкрав у колгоспі 1160 кг яблук. Проти любителя колгоспних фруктів було порушено кримінальну справу, і за вироком народного суду його засуджено до 4-х років позбавлення волі.

ЗОЛОТИЙ ПОЦІЛУНОК

«Люди гинуть за метал».
Мефістофель.

Комічно-детективно-психологічний фейлетон із трьох частин та з вироком суду.

Стосовно фатальної влади золота як над окремими людьми, так і над цілими колективами можна навести масу прикладів і провести безліч аналогій — історичних і літературних. Однак для нас із вами, вельмишановні читачі, ця фатальність — завдяки безпоротному утвердженню в нашому суспільстві вояничого матеріалізму і торжеству найсправедливішого державного устрою — втратила будь-яке серйозне підґрунтя, і дияволові Мефістофелю з його одвічними капостями та спокусою жовтим металом краще не потикатися в наші краї. У принципі, ми вирвалися з багатовікового рабства у золотого тількиця. Вирвалися — але за деякими, як мовиться, виятками. Про один з них піде мова.

Частина перша. КОМІЧНА.

Як на мене, то в цій історії найбільше постраждав цілком безневинний житель селища Трипілля, що неподалік од Києва, Олексій Миколайович Філоненко. Одного чудового літнього дня на його садибу прибула група одягнених і в цивільне, і не в цивільне вбрання людей, і досить швидко викопала з землі певну кількість золота, побачивши яке, Олексій Миколайович застиг у стані повної прострації і, можливо, простояв би так не день і навіть не тиждень, а значно більше, якби цивільні й нецивільні товариші не заспокоїли його та не пояснили, що він тут ні при чім.

Позаяк О. М. Філоненко й так знав, що він ні при чім, оскільки про золоті поклади у своєму горді не мав аніякісної уяви, то, природно, попросив хоч дещо розтлумачити. І йому розтлумачили. Усе виявилось надзвичайно просто.

Його сусідка О. І. Григор'єва бачила, як робили обшук у П. Г. Бобрука і як той П. Г. Бобрук змушений був видати сховане ним золото. Побачивши це, О. І. Григор'єва дуже занервувала і вирішила, що буде краще, коли вона

теж видасть золото, таємно сховане нею на горді О. М. Філоненка. Згаданий же Бобрук цілком випадково був понятим, коли робили обшук у його сусідки К. Д. Бондаренко на предмет виявлення золота. І він дуже занервував, бо те золото Бондаренко дала сховати йому.

Бондаренко ж це зробила тому, що вона — теж абсолютно випадково — була понятою, коли на предмет виявлення золота відбувався обшук у її сусідів по дачі. А частину того золота сусіди напередодні передали для законспірування саме їй, внаслідок чого вона — К. Д. Бондаренко — теж дуже занервувала. Як і та ж таки О. І. Григор'єва, котрій дали на схов золото ті ж сусіди з тієї ж дачі.

Отак завдяки нервовості згаданих осіб, до того ж — за іронією примхливої долі — понятих, золото протягом лічених годин було знайдено й ретельно описано у протоколах, а доброзичливі-переховувачі одержали наочний урок того, як небезпечно хоч тимчасово потрапляти під гіпноз золотого тількиця.

За виятком О. М. Філоненка, котрий на даному прикладі конкретно переконався в іншому, а саме: у тому, що деякі сусіди здатні підкласти йому ваговиту свиню. І хоч виявилася вона золотою, але ж свиня — навіть золота — лишається усе ж таки тільки свиною...

Частина друга. ДЕТЕКТИВНА.

Слід сказати, що цінності, вилучені у м'якосердих, проте, на щастя, нервових сусідів, виявили-

ся лише дешицею золотого запасу на десятки тисяч карбованців, знайденого у власників будинку-дачі по вулиці Лермонтова, 60 у селищі Трипіллі. Й не тільки там. А й у київській квартирі дачників по вулиці Туполева, і на робочому місці глави сім'ї.

Остаточній оцінці кількості та якості «металу», як просто іменують золото фахівці, передувала високопрофесійна робота слідчих органів. Детективи діють не лише в кіно, хоч у реальному житті й не супроводжуються таким шумом і галасом, як на екрані.

От і в нашій історії були у наявності всі атрибути класного детективу: і підозра, і перевірка підозри, і стеження, і вивчення різних людей та документів, і засідки, і, нарешті, зіткнення віч-на-віч і ефектне затримання трьох головних дійових осіб. І не просто затримання, а затримання з речовим доказом. З черговою порцією — трьомастами грамами — украденого золота...

Його — це золото — украв бригадир заготовельної ділянки виробничого об'єднання «Ювеліпрпром» Віктор Терентійович (або ж Терешкович, як він себе інколи по-простому називає) Корня із своїми двома синами.

Частина третя. ПСИХОЛОГІЧНА.

Ну, і яке ж щастя мав од тривалого спілкування, від повсякденного плазування перед мефістофельським золотим тількицем нині 49-річний Віктор Терешкович?

Якої радості зазнала од того тількиця людина, котра після това-

риських посиденьок із колегами крадькома вибирувала зі столу залишки їжі і, не відчувуючи ніякої незручності, тягла додому, в сім'ю, куди він — Терешкович — її глава — і двох його синів приносили щомісяця понад тисячу карбованців зарплати?

Яку насолоду від награваного у держави золота отримав бригадир Корня, котрий і взимку, і влітку хизувався у кирзових чоботях і засмальцьованому піджаку?

Які особливі подарунки урвав у життя добрий колись спеціаліст, котрий постійно бігав до ворожки з одним-єдиним запитанням, яке його останні роки найбільше хвилювало: посадять чи не посадять?

Мав — страх, зазнав — страху, урвав — той же страх.

Послухаймо самого Терешковича:

— Я золото ховав і у верстаку столярному, і у кладовці, і на горіщі, і під стелею. Коли починається у мене щось тривожне, я його беру і ношуся з ним по хаті сюди-туди... Потім увіткну його, значить, під дерево, закопаю, потім витягну і знову сховаю у кладовці... Що робити з золотом, у мене не було ні ума, ні хоробрості...

А що ж, усе-таки, було ще, крім нескінченних перепереховувань? Та, либонь, одне: його доводило до екстазу сама свідомість того, що воно — золото — у нього є, що він ним володіє, що він — Терешкович — хоч і перепуджений, але, якщо схоче, зможе всього себе обсипати золотом, а ще краще — устроїти у нього ноги у чоботях і відчувати навіть крізь запошену кирзу, як воно прогріває його аж до кісток...

Ну, й іще зігрівала думка про синів — 25-річного Олександра та 24-річного Олега. Достойних хлопців викохав, умілих. Троє було їх у бригаді — бригадир Терешкович і сини. Небагато, а гори можуть перевернути. Гори золота. І перевертали... Люблячий батько не забував про заохочення. Олександрові — поцілунок, кільце так зветься — «поцілунок», Олегові — обіцянка підкинути на

— Добре, що палац одруження так довго будується. Ми хоч встигли перевірити свої почуття.

весілля пару тисяч, — і на вимогу батька юна зміна сміливо крокує через прохідну з ваговитими шматками прихованого золота...

Уже від себе додаю: коли у юної зміни при затриманні вилучали крадене золото, Віктор Терешкович у паніці відмежувався від обох синів: мовляв, і знати не знаю, де вони тут узялися, і звідки в них золото, не відаю...

...Ось так і закінчилася історія спілкування Віктора Терешковича Коряна із золотим тількицем — історія, в яку він — Терешкович — втягнув, з одного боку, деяких ласих до «лівого» заробітку сусідів по своїй трипільській дачі, а з іншого — втягнув на довгі літа себе і всю свою сім'ю: себе на п'ятнадцять років, синів

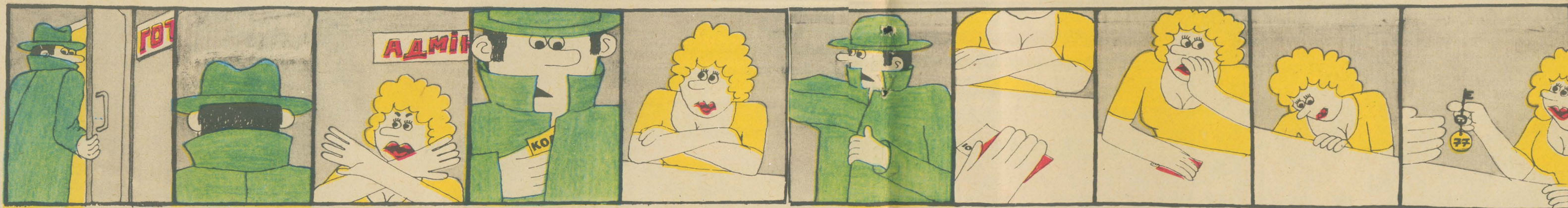
на десять і рідну дружину — як співучасницю отих трагікомічних переховувань краденого — на три.

Ні, не приносить щастя золотий тількиць. І той, хто легковажно сподівається на його поцілунок, має усі шанси перегодом отримати можливість натикатися губами, так і не поцілованими тількицем, на залізну решітку.

І хоч у прямому розумінні — в тому смислі, в якому це стверджував злокапосний Мефістофель, — люди нині за «метал», як правило, не гинуть, та моральний крах любителів легкої наживи подеколи не менш страшний, ніж смерть фізична.

В. ЧЕПІГА.

м. Київ.

— Чи немає у вас вільних місць?

— Нема й не буде!

— А якщо я покажу командировочне посвідчення?

— Я ж сказала — нема!

— Тоді доведеться інакше розмовляти.

— Ну, це вже мінє справу, спробую пошукати.

— Ось знайшовся вільний номер. Відпочивайте на здоров'я.

ІРОНІЗМИ

● І мікроклімат залежить від загальної атмосфери.

● Найшвидше пуд солі з'їдаєш з тим, хто прагне тобі насолити.

● Вважав, що його невдачі — це просто успіхи інших.

Я. ЛЕСОВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

СТРАШНИЙ ДІДУСЬ

Погляньте: он стоїть дідусь,
Де соняшників грядка.
На голові — старий картуз,
Ще й на коліні латка.

Дідусь тримає у руці
Старі іржаві вила.
Здала кружляють горобці,
Та страшно їм страшила.

Я страхопуда теж боюсь,
Але однак сьогодні
Сипнув пшона йому в картуз:
Бо ж горобці голодні.

Микола ПЕТРЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЗАХИСНИК

Вадик і Василенка збирали у лісі суніці.
Притомилися, сіли на пенечку відпочити.

— А знаєш, Вадіку, — каже Василенка, — люди говорять, що тут вовки водяться.

— Може, і є, — відповідає Вадик. — Але зі мною ти можеш не боятися їх. Хай тільки сунуться! Як схоплю палицю!..

Раптом щось зашелестіло в кущах.

— Ой! Мабуть, вовк! — підхопилася Василенка.

Коли гульк — а то їжак чибирає. Хотіла показати Вадіку, але глянула — його ніде нема.

— Вадіку! Де ти?

— Я тут, — долинув голос згори.

Підняла голову вгору — Вадик сидить майже на самій верхівці дуба.

— Чого це ти забрався туди?

— Думав, що вовк.

— Ех ти! — соромить його Василенка. — Казав, захищати будеш. А сам на дерево втік.

— Чого це втік? — каже Вадик. — Я поліз палицю виламати.

ОДНЕ ПОГАНО

Петрик відпочивав у піонерському таборі. Мати приїхала провідати його і розпитує:

— Ну, як вас годують?

— Добре, — відповідає Петрик.

— Весело тут?

— Весело. Взагалі, у таборі хороше. Одне тільки погано, — зітхнув Петрик, — що тебе тут нема.

— Чому?

— Доводиться самому одягатися.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ЩИРА ВІДПОВІДЬ

Братика питає Оля:

— Що ти робиш, Колю, в школі?

Братик їй відповідає:

— Як це що? Дзвінка чекаю!

ВІД ЧОГО ГРІМ!

Закрили хмари сонце, грім гуркоче.
Злякався Вітя, аж заплющив очі.
Матуся пригорта його до себе,
А він пита: «Це ремонтують небо?»

НАВІЩО КОНЮ ПІДКОВИ

Питає вчителька у Вови:

— Для чого конику підкови?

А Вова їй каже: — Для дороги —
Щоб не промокли в нього ноги!

НЕ ВЧАТЬ

— А де ж твій «Добрий вечір»,
Колю? —

Зайшовши в двір, пита дідусь. —
Чи вас цього не учать в школі?

— А я, дідусю, зранку вчусь!

Степан ГРИЦЕНКО.

МИРНЕ СПІВІСНУВАННЯ

— Ти мене поважаєш, Колю? — гаряче дихнув перший і в очікуванні відповіді м'яко прихилився до підвіконня.

— Я? Тебе? Ні, я тебе не поважаю — я тебе люблю! — відповів другий і впав у обійми першого.

— А мені подобається нова вчителька з сольфеджіо, — втрутився третій. — Вона зрозуміло пояснює і ніколи не жаліється батькам, коли чогось не вивчиш...

— Ех, шкода, що мене не розуміє жінка, а то пішли б зараз до нас... — мрійливо проказав перший.

— А дійдемо? — засумнівався другий. — До тебе ж, мабуть, метрів триста...

— Пішов би на сольфеджіо, так там завучка сидить, — знову втрутився третій. — Вона зразу батькам насяває! Краще зовсім на очі не потрапляти.

— А ти не встрявай, коли старші розмовляють! — розсердилися перший і другий. — Не забувай нам баки сольфеджіою. Ми йдемо до Колі...

Перший і другий відірвалися від підвіконня і зробили кілька ватяних кроків уперед. Далі йти було несила, і вони зависли на рятівних залізних трубах, котрі підпирали козирьок над дверима музичної школи.

Про що й мова. Є в Полтаві на вулиці Калініна такий заповідний куточок, де двері в двері розмістилися пивний бар тресту ідалень та ресторанів і музична школа № 3.

І наведена вище мізансцена — не авторська вигадка в стилі драматургії абсурду, де герої бесіднують, хто в тин, хто в ворота, — а рядовий епізод, вихоплений біля майже спільних дверей пивбару і музшколи...

Не можна сказати, що це сусідство залишилося непоміченим для місцевого врядування. Сюди регулярно навідується міліцейський патруль і відриває від причіпків і підвіконь музичної школи дядів, котрі перестаралися у закладі громадського харчування. Завдяки аккомпанементові, який лине з вікон музшколи, ця акція видається не такою вже й трагічною. Постійні відвідувачі бару дійшли думки, що коли тебе запроторюють до спецмашини під фуги Баха, то почуваш себе навіть якось піднесено.

Але те, що пішло на користь барові, не зовсім пасує музичній школі. Юні піаністи і скрипалі, щодня пробиваючись крізь щільні заслони любителів пива до рідних класів, чують таке, що йде явно врозріз із навчально-виховним процесом.

Правда, і тут є свої позитивні сторони.

Варто дитині удома повторити запозичене в гущі «пиворізів» слівце, як батьки полегшено зітхають: «Ходить синок у музичну школу, ходить... Не прогулює. Таке він може підхопити тільки там...».

А взагалі у Полтаві з цим борються. Просто до вищезначеної точки, очевидно, ще руки не встигли дійти. І саме отут автор відчуває деяке занепокоєння. Як би в запалі боротьби з негативним явищем деякі запопадливі товариші не перестаралися і не зрівняли з землею ту частину новісінького будинку, яка дала притулок пиворізам.

Як це сталося зі шпалерами персіяньського бузку. Неземна краса його куців привабила місцевих шанувальників гранчака, і адміністрація Полтавської гравіметричної обсерваторії твердо наказала: скомпрометований бузок вирубати! Під корінь. Як спільника. Тепер тут з пияцтвом боротися зручніше. На голому місці нетверезі умисли видно, як на долоні.

Гадаючи дошкулити любителю похідної чарки, чиясь метка голова народила на світ ідею: а якщо прибрати зі скверу, що по вулиці Котляревського, лавки? Пиякам ніде буде присісти, і вони проскакуватимуть алею, як цьковані хортами зайці — відкрити галявину.

Так і сталося. Проскакують. А разом з ними — й сотні полтавців, які б хотіли перепочити у сквері без жодної алкогольної думки...

Так що в Полтаві борються. Це видно з цілого ряду протиакогольних спустошень.

Ото й боїмося, щоб ми не стали винуватцями ще одного. Отак прочитають цей фейлетон, розмахнуться — р-раз! — і під корінь отой пивбар. Разом з музичною школою... А що? Прецеденти, як бачимо, вже були.

П. СТОРОЖЕНКО.

м. Полтава.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Льохо, а ти не пробувала моркву запивати томатним соком!

«Пита Сива у Рябі:
— Як, голубко, справи твої?
Знаю я, що по прогнозу
Предбачаються морози».

Л. М-цький
з Чемеровського району
на Хмельниччині.

— Чого тільки від тих корів не наслу-
хаєшся...

«Зазнався хлопець, в чарку зазирнув
І з шляху слави в безно повернув».

А. Д-ов
з Новопсковського району
на Ворошиловградщині.

— А що зробиш, коли на шляху слави
отих самих безнів видимо-невидимо!

«Робітник один знайомому зізнався:
— Вір-не-вір, а жить подвійна
радість».

В. К-ір
з Гайсинського району
на Вінниччині.

— Дізналися про це з потрібною ра-
дістю!

У місті Сент-Луїсі, штат Міссурі, вирішили виявити турботу про бідних. Керівники міста офіційно дозволили злидоті ритися на смітниках у пошуках їжі та одєжі.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

(3 газет).

Відкопав-таки!

Кожний, хто у західному світі робить бізнес, ще з дитинства — ледь перейшовши з материнського молока на кока-колу, — раз і назавжди затамив: чим скоріше капітал обертається у ділових операціях, тим вірніше він принесе дивіденди своєму хазяїну. Притому — у будь-якій сфері підприємництва: від будівництва ядерних підводних човнів класу

ФІРМА ГАРАНТУЄ

Реклама, до якої вдалася одна із компаній, що прибирає сміття у французькому місті Тулоні, у багатьох викликає усмішку, а декого може примусити й задуматися. На фургоні компанії кра-

сується такий напис-повідомлення: «Якщо ви залишитеся незадоволені нашим обслуговуванням, ми зобов'язуємося повернути вам удвічі більше сміття, ніж вивезли».

ІЗ БЕЗВИХОДІ — В ТУПИК

Під дулом пістолета працівники одного з токійських банків швидко прикинули, що власне життя дорожче 10 мільйонів ієн, і вручили цю суму грабіжникові. Але у двох банківських службовців страх не вколював спостережливості — вони помітили, що пістолет у небажаного відвідувача був не справжній, а іграшковий. Обидва кинулися в погоню і схопили грабіжника.

Виявилось, що це — поліцей. Виявилось також і те, що 42-річного охоронця закону Хіросі Нагаю на злочин підштовхнув не потяг до легкої наживи, а безвихідь і відчай: він був не в змозі сплатити борг за житло.

КРАДІЖКА ПО-ІТАЛІЙСЬКОМУ

Два злодії в Турині були застукані поліцією саме в той момент, коли вони відкручували колеса від одного автомобіля. Помітивши карабінерів, злодії кинули ті колеса, а самі кинулися до свого автомобіля. Але втекти їм не вдалося, бо інші злодії, проявивши більшу спритність, украли їхню автомашину.

В. САВЦОВ.

ти під вікнами. Усі чимось незадоволені, кожний тисне пальцем: мовляв, йому лише телевізійні інтерв'ю вдаються, та й то не завжди...

Поблякнув «імідж» Америки — ретельно виховуваний образ раю під сінню статуї Свободи з її заклиним факелом. Та й сама статуя, до речі, на ремонті, тому факел беруть у рипштовання. То що ж, сидіти у темряві?

Перспектива була б дуже сумною, якби не наспіли дивіденди від торгівлі власним ідейним кредо: на поміч поспішив ку-клукс-клан. Він знає, кому світити. Саме тому «великі дракони», як хвалюкувато зуть себе ватажки цієї погромницької організації, «благословили» її символом — палаючим хрестом — президента США, закликавши американців віддати йому голоси на наступних виборах. Так, «великий дракон» штату Коннектикут заявив: «Рональд Рейган з розумінням ставиться до наших завдань».

Віднині ку-клукс-кланівські хрести палають у славу президента, який, до речі, навіть і не подумав від цього відхрещуватися.

Втім, а навіщо йому відхрещуватися? Адже заграви расистських шабашів яскравіше, ніж багатокольоровий телевізійний екран, демонструють нинішньому господареві Білого дому процес дальшого злету його політичних акцій серед расистської «білої» Америки. Та й не тільки, навіть не стільки у цьому полягає головне. Воно — у назві одного з тренувальних таборів ку-клукс-клану: «Сонгмі», воно — у відвертому присяганні «великого дракона» ку-клукс-клану штату Техас: «Сьогодні проблема ниггерів та інших кольорових — не головна для нас. Віднині наша найголовніша мета — будь-що давити комуністів, а також інших зрадників Америки».

Найкращим, найпереконливішим свідченням високоприбутковості політичного бізнесу звучить подібне «одкровення» для людини, що невтомно закликає до «хрестового походу» проти комунізму...

І цей «похід» нині освітлюється палаючими хрестами ку-клукс-клану. Дедалі нові й нові хрестики — позначки політичних дивідендів вимальовує дисплей комп'ютера у Білому домі. І лише в одній графі — «повага з боку чесних людей» — міцно утвердився нуль. Але на це господар дисплею уваги не звертає. Як досвідчена людина, він знає: кожний, навіть найприбутковіший, бізнес неможливий без певних витрат.

ІРОНІЗМИ

- Скільки з'явилося умільців завдяки недоброкам будівельників!
- Одні спрощують складне, інші ускладнюють просте.
- Двері завжди відчинені перед тими, хто засидівся у гостях.

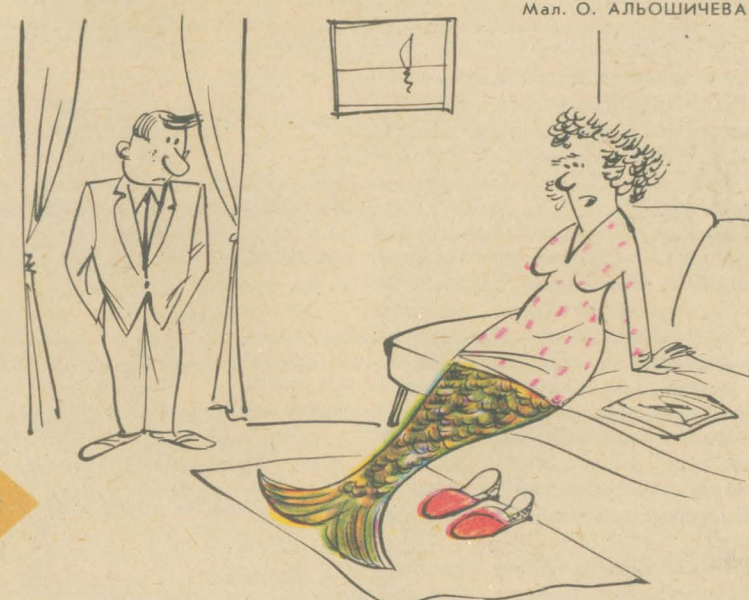
Юрій РИБНИКОВ.

- Якби снігова людина була «потрібною людиною», її давно б уже знайшли.
- Дехто готовий увійти у наше становище, щоб вийти не з порожніми руками.
- З німців можна зробити й ланцюг.
- Порожні місця є завжди, навіть коли вакансій немає.

Юрій БАЗИЛІЄВ.

— Де це ти такі колготки дістала!

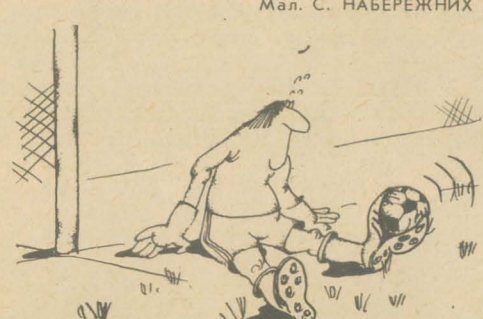

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

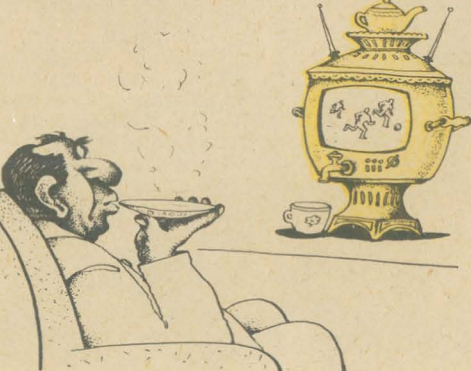
Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

А все-таки м'яч у воротаря!

Мал. М. ЛИТВИНА

Мал. І. ЛОПАТИНА

Без слів.

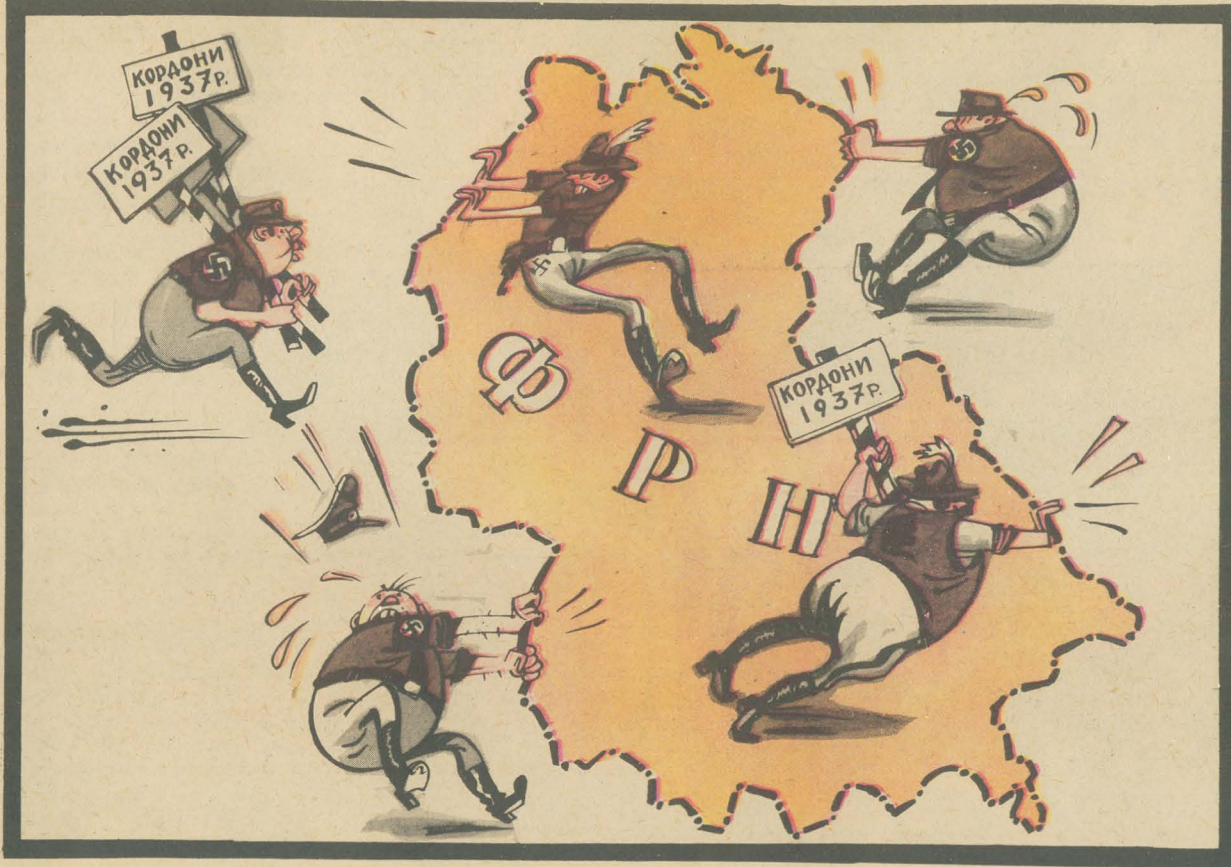

Мал. А. ПОМАЗКОВА

— Останній раз кажу: виплюньте свердло!

За рішенням федерального міністерства внутрішньо-німецьких зв'язків найближчим часом у ФРН буде видано нову офіційну(?) карту країни. У ній поряд з теперішніми кордонами зазначені і кордони... «тисячолітнього рейху» за 1937 рік.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Марні зусилля.

(3 газет).

Народні УСМІШКИ

ВЧОРА Й СЬОГОДНІ

Вранці розглядає себе чоловік у дзеркалі:
— Що ти, серденько, вчора подумала, коли я повернувся додому трошки той... з оцим синцем під оком?
— Нічого. Коли ти прийшов, у тебе його не було.

Повідомила Л. ТИМОЩУК.

м. Київ.

НЕ ЗНАЛА

— Чому ви розлучаєтеся з чоловіком? — запитує суддя.
— Головна причина в тому, що чоловік у мене дурний, як пень.
— А що, хіба ви не знали про це, коли одружувалися?
— Не знала...
— А що ви скажете? — суддя до чоловіка.
— Бреше, знала вона добре...

Повідомила А. МИКИТЮК.

с. Заболотці
Іванівського району
Волинської області.

ПОКАТАЛИСЬ

Синок приїхав на власній машині до батька в село погостювати. Пообідали гарно. От син і каже батькові:
— Тату, давайте я покатаю вас по селу.
Батько згодився. Ідуть вони, і раптом машина налітає на електричний стовп. Зупинились. Батько до сина:
— В селі ти добре зупиняєшся. А як тобі це вдається, коли їдеш полем, а там — жодного стовпа?

Повідомив П. ПОГОРІЛИЙ.

с. Біленщина
П'ятихатського району
Дніпропетровської області.

Чи не маєш ти знайомого фокусника, який би міг перетворювати грошові штрафи на щось більш путне — скажімо, труби? Ми просто й не знали б, як йому за це дякувати.

Бачиш, яка тут заковика. Цього року наше міжрайонне оптовороздрібне об'єднання Черкаської обласпоживспілки мало забрати з бази столичного управління «Київметалопостачзбут» 17,4 тонн суворого фондovanого матеріалу — водогазопровідних труб. Проте послана нами машина повернулася ні з чим. Два дні нашого представника ганяли із кабінету в кабінет, і все — без толку.

Цікаво знати, чому нашому об'єднанню не видали нам же призначених і для нас же присланих із заводу труб? Кому і для кого притримує їх керівництво столичного управління? І, певна річ, не тільки нашої організації створюють там отакі «зручності»: за два дні біганини ми надивили-

ся на десятки представників із багатьох міст республіки, які отаким же робом «вибивали» належні їм металовироби і так само, як і ми, хапали облизня.

Не сумніваємося, що згадане управління, як і минулого року, заплатить нам штраф за недопоставку труб. Тільки зі штрафів будинку не збудуєш, водогоном і газом його не обладнаєш. Чи, може, керівництво управління має з цього приводу іншу думку?

В. ФЕДІН,
юрист.

м. Черкаси.

Уже кілька років листуюся я з тобою, як той казав, на предмет впорядкування вулиці Лаврищева. Уже тебе і з міськради запевняли, і з міськкому партії твердо

обицяли: «От-от впорядкуємо!», а ти ці відповіді-обицянки на своїх сторінках друкував.

Змушений тебе вкотре засмутити: віз і нині там. Бо що таке вулиця Лаврищева для Ужгорода? Центральна магістраль? Транспортна артерія? Нічого подібного. Звичайнісінька вулиця, стан якої аж ніяк не впливає на підсумки боротьби за благоустрій. То навіщо за неї відкатися? Досить пообіцяти-відписатися, що скоро все буде гаразд, — оце й увесь клопіт!

А. АСАУЛЮК.

Нашим селом, яке одночасно є ще й третім відділком обласної дослідної сільськогосподарської станції, гуляє чутка, ніби ти

збираєшся навідатись до нас у гості. Не радимо! І не тому, що ми негостинні люди. Зустріли б радо, та боїмося: заманеться тобі, скажімо, помитися з дороги, а в нашій бані уже шість років не те що пару, а й холодної води нема. До того ж, тобі може закортіти заглянути до клубу чи бібліотеки. Бібліотеки у нас немає, а клуб такий занедбаний, що й до нещасного випадку недалеко. Подати ж першу медичну допомогу не зможемо, бо й медпункт уже більше як півроку не працює. Кажуть, що директор господарства дослідної станції тов. Ганжела обіцяє впритул зайнятися благоустроєм нашого села. Щоправда, ми вже цього «впритулу» чекаємо три роки.

В. МОЛНЕР, В. ПОХОЛОК, М. ДМИТРУК,
Л. ЛОСЬ та інші — всього
25 підписів.

с. Зоря
Жовтневого району
Миколаївської області.

Мал. А. ПОМАЗКОВА

— Диктуйте свою скаргу — у нас зразкове обслуговування.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«Об'ява

Міняю 2-кімнатну квартиру з усіма комунальними вигодами сарай огорожен сад на другому поверсі».

Надіслав В. ЮРОЧКО.

«Я не був у школі, бо в мене була свадьба».

(З пояснювальної учня).
Надіслала Ф. ДУБНИЦЬКА.

«ДО ВІДОМА НАСЕЛЕННЯ РАЙОНУ!

Катеринопільська інкубаторна станція з 28 березня цього року буде продавати для населення каченята, гусенята і курчата червоного кольору».

Адміністрація.
Надіслав О. ОЛЕШКО.

«На зборах відсутні ряд товаришів не знати чому, але у всякому разі, з поважних причин».

(З повідомлення головуєного
на зборах).

«Товариші дружинники! Цього року треба буде відправити на примусове лікування двох громадян нашого села разом з вами».

(З виступу на зборах дружинників).

«Громадяни! Тут можна придбати транспорт для перевезення різних вантажів: вугілля, цегли, шиферу, піску, вапна, домашніх речей, весільних обрядів».

(З оголошення трансгентства).
Надіслав Ф. МАТКОВСЬКИЙ.

«...Я непив нічого тільки крушку пива і три стобки горілки а літенант, каже що я п'яний і тиче в зуби трубку і каже що вона позеленіла а я кажу що посиніла то кому вірити чи несправній трубці чи мені чесному чоловікові...»

(З пояснення водія).
Надіслав М. ГАНИЧ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ «Напружене змагання» — так називалася замітка, надрукована у № 6 журналу, про те, що Дарницький райвиконком (м. Київ) уже кілька разів за останні роки обіцяв впорядкувати стадіон «Русановець», та обіцянку свою ніяк не виконає.

Після виступу Перця заступник голови Дарницького райвиконкому М. Н. Білоусов повідомив, що стадіон нині вже впорядковано: відремонтовано й пофарбовано місця для глядачів, огорожу, хокейний майданчик. Крім того, тут додатково обладнано гімнастично-спортивний комплекс.

◆ У тому ж номері журналу в розділі «Довідкове бюро Перця» писалося про те, що у місті Старобільську єдина баня влітку ще сьак-так працює, а взимку стоїть завжди закрита.

Як повідомив заступник голови Ворошиловградського облвиконкому Є. І. Коренга, після ремонту, який нині повністю завершено, банно-прайний комбінат виконує тепер усі побутові послуги населення у повному обсязі.

◆ Про цілу низку істотних недоліків у культурно-побутовому обслуговуванні населення в селищі Нова Прага повідомлялося в листі, що був опублікований у «Перці» № 6.

Перший заступник Кіровоградського облвиконкому тов. Сухомлин повідомив редакції, що виступ Перця обговорено на нараді виконкому Новопраської селищної Ради за участю першого секретаря Олександрійського райкому партії і голови райвиконкому. Внаслідок вжитих заходів територію міського парку впорядковано, капітально відремонтовано Будинок культури, дві артезіанські свердловини та водорозбірні колонки. Проведено ремонтні роботи вуличної освітлювальної системи, додатково встановлено електросвітильники на трьох вулицях селища.

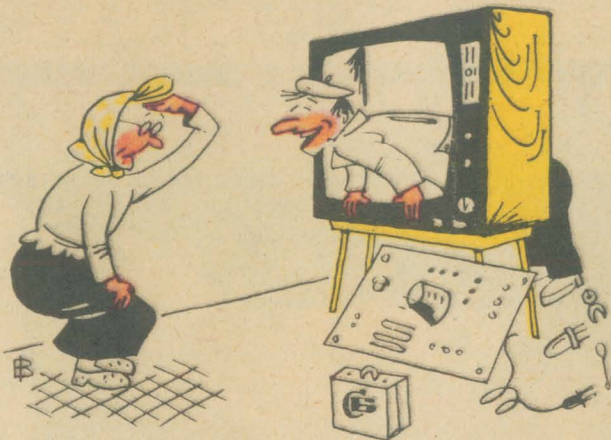
◆ Мешканці села Кулишів (Погребищенський район) надіслали Перцеві листа про те, що ось уже кілька місяців на дверях їхнього сільмагу висить замок.

Як повідомив Перцеві голова правління Вінницької облспоживспілки І. К. Ладаняк, при перевірці на місці цей факт підтвердився. Нині магазин відкрито і він щоденно працює. За допущені недоліки в організації торгівлі заступнику голови Погребищенської райспоживспілки Копійці В. Я. оголошено догану.

◆ У розділі «Об'яви, оголошення» (№ 24 журналу за минулий рік) було вміщено замітку «Палко вітаємо», в якій йшлося про те, що вже другий рік житель села Красна (Тячівський район на Закарпатті) не може одержати свого телевізора, якого здав для ремонту до Дубнівської радіотелемастерні.

Директор Закарпатського підприємства «Облпобутрадіотехніки» В. В. Чухрай повідомив редакції, що замовнику телевізор видано.

«Сміх не для всіх» — так назвав свою книжку карикатур давній автор «Перця» В. Єлістратов. Подаємо добірку малюнків з цієї книжки.

— Ви мене бачите!
— Бачу.
— А сказали, що нема зображення.

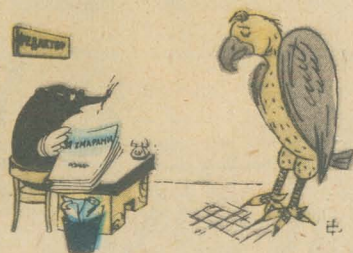
— Третю годину граємо з тобою в карти, а ти ніяк не відрізниш валета від короля.

— Ну й каналія!.. Третій раз хабар перераховує.

— Одного відшили.

— У вашому романі я не бачу зв'язку із землею. Вітаєте десь за хмарами!

Спец по випуску кілець.

Прийшов з ревізією...

Пішов з провізією.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 14 (1176)
(на українському мові).
Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здаю до набору 18.06.84. Підписано до друку 04.07.84. БФ 09881 70X108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2 378 000 прим. Зам. 04152.

© Журнал «Перець» 1984 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печатні підприємства «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканирован reduktorer
для rutracker.org

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

США продовжує вербувати найманців для придушення національно-визвольної боротьби в країнах Південної Америки.

(3 газет).

Мал. В. ГЛИВЕНКА

- А в цій камері сидять злочинці найвищої проби.
- Засиділися, хлопчики, без діла! Відправимо ми їх на виправні роботи в... Сальвадор.